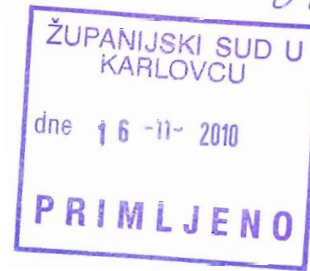

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

K : 31/10
02.02.2011.

Broj: I Kž 573/10-7

RJEŠENJE

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Vesne Vrbećić, kao predsjednice vijeća, te Dražena Tripala, Žarka Dundovića, Hajrije Novoselec i Miroslava Šovanja, kao članova vijeća, i više sudske savjetnice Sanje Katušić-Jergović, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. Miće Cekinovića zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske (u nastavku: OKZRH), odlučujući o žalbi opt. Miće Cekinovića, podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Karlovcu od 04. svibnja 2010. broj K-9/10, u sjednici održanoj dana 27. listopada 2010., u nazočnosti zamjenika Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Drage Marincela i branitelja opt. Miće Cekinovića, odvjetnika Luke Šuška,

riješio je:

I) Povodom žalbe opt. Miće Cekinovića, a po službenoj dužnosti, ukida se prvostupanjska presuda i predmet vraća na ponovno suđenje sudu prvog stupnja pred potpuno izmijenjenim vijećem.

II) Usljed odluke pod I) žalba opt. Miće Cekinovića je bespredmetna.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom Županijskog suda u Karlovcu opt. Mića Cekinović proglašen je krivim zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, pobliže opisanog u izreci te presude, te je na temelju čl. 120. st. 1. OKZRH, uz primjenu čl. 39. st. 1. toč. 1. OKZRH osuđen na kaznu zatvora u trajanju od četiri godine.

Na temelju čl. 45. st. 1. OKZRH u izrečenu kaznu zatvora optuženiku je uračunato vrijeme koje je proveo najprije u ekstradicijskom pritvoru, a potom u pritvoru, od 16. travnja 2009. nadalje.

Na temelju čl. 122. st. 4. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02 i 115/06; u nastavku: ZKP) opt. Mića Cekinović oslobođen je u cijelosti od dužnosti plaćanja troška kaznenog postupka.

Protiv te presude žalbu je podnio opt. Mića Cekinović po branitelju ~~Luki~~ Luke Šušku, odvjetniku iz Zagreba. Žali se zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da se

„prvostupanjska presuda preinači na način da se okrivljenika oslobodi“, odnosno da se „prvostupanjska presuda ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno raspravljanje“.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Nakon što je spis, sukladno čl. 373. st. 1. ZKP, dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske na dužno razgledanje, zamjenik Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske u svom pisanom mišljenju predložio je da se žalba optuženika odbije kao neosnovana, a pobijana presuda potvrdi.

Budući da vijeće smatra da nazočnost opt. Miće Cekinovića nije svrhovita, jer se on nalazi u pritvoru, a ima branitelja (čl. 374. st. 2. ZKP), to nije osigurana njegova prisutnost na sjednici, a postupajući prema njegovom zahtjevu u žalbi, u smislu čl. 374. st. 1. ZKP, o sjednici vijeća su izviješteni optuženik i njegov branitelj. Sjednici vijeća bili su nazočni zamjenik Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske i optuženikov branitelj Luka Šušak, odvjetnik iz Zagreba.

Žalba opt. Miće Cekinovića je bespredmetna.

Opt. Mića Cekinović se, ukazujući na žalbenu osnovu zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, doduše, poziva na onu iz čl. 367. st. 1. toč. 11. ZKP, ali istu ne konkretizira, već u žalbi samo parafrazira zakonski tekst te odredbe.

Međutim, ispitujući pobijanu presudu povodom optuženikove žalbe, a po službenoj dužnosti na temelju čl. 379. st. 1. toč. 11. ZKP, ovaj drugostupanjski sud utvrdio je da je izreka presude proturječna razlozima presude, te da nema razloga o odlučnim činjenicama.

Naime, optuženik je pobijanom presudom proglašen krivim zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, pri čemu je činjeničnim opisom konkretizirano da je nizom postupaka kojima se tereti povrijedio pravila međunarodnog prava, i to niz odredaba „IV dijela Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1999. god. o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I.)“, dok se u obrazloženju, u prvom odlomku na str. 20 iste presude objašnjava da „se radilo o iznimno grubom kršenju spomenute Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata, s Dopunskim protokolom“. Kako je točan naziv činjeničnim opisom naznačenog izvora međunarodnog prava Dopunski protokol Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. (a ne 1999.!) o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I) potpuno različit izvor međunarodnog prava od onog koji se spominje u obrazloženju (kada se referira na Ženevsku konvenciju o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata, također datiranu 12. kolovoza 1949.), ovime je ostvareno proturječje između izreke i obrazloženja. Naime, ima li se u vidu blanketni karakter odredbi o ratnim zločinima, budući da se sve one oslanjaju na pravila međunarodnog prava, točan naziv ugovora, odnosno konvencija čija su pravila povrijeđena inkriminiranim postupanjem sadržan u dispozitivu optužnog akta mora odgovarati kako onom u izreci presude, tako i u njenom obrazloženju.

Shodno izloženom, obrazloženje presude kojom je optuženik proglašen krivim za neko od kaznenih djela ratnih zločina čije su odredbe blanketnog karaktera, mora precizirati koja je od pravila međunarodnog prava on učinjenim radnjama prekršio, i na koji način. Pobijana

presuda to ne sadrži, osim u gore komentiranom odlomku, u kojem je prvostupanjski sud, doduše, spomenuo općenito odredbe međunarodnog prava, ali pozivajući se na Konvenciju različitu od one iz izreke i ne konkretizirajući sadržaj odredbe koja je povrijeđena.

Osim navedenog, utvrđeno je i da su izneseni razlozi nejasni. Naime, optuženik je dispozitivom prvostupanjske presude proglašen krivim za niz točno označenih aktivnosti, pa tako i, među ostalim, što je dozvolio da „su pripadnici njegove postrojbe dana 16. studenog 1991. u „Ivšić naselju“, u predgrađu Slunja, lišili života civila Pavu Ivšića te nakon nekoliko dana zapalili njegovu kuću“. Navedeni dio inkriminacije obuhvaća zapravo optuženikovu odgovornost za dvije aktivnosti, tj. s jedne strane lišenje života Pave Ivšića, a s druge strane paljenje njegove kuće koje je prema optužnici i presudi uslijedilo nekoliko dana nakon usmrćenja Pave Ivšića. Obrazlažući taj dio utvrđenja iz činjeničnog opisa inkriminacije, prvostupanjski je sud iznio niz dokaza iz kojih je izveo zaključak o tome kako je i kada došlo do usmrćenja Pave Ivšića, ali su izostali oni koji se tiču druge aktivnosti, odnosno zapaljenja kuće Pave Ivšića. Doduše, u jednom dijelu obrazloženja spominje se da je „kuća Pave Ivšića zapaljena u zoni djelovanja postrojbe kojoj je zapovijedao optuženik, i svakako da on mora snositi odgovornost i za tu posljedicu“. Međutim, iznesena argumentacija je sama po sebi nejasna i nedovoljna (jer nedostaje utvrđenje vremena tog zbivanja kao i dokazi iz kojih to proizlazi), a takvu kvalifikaciju dodatno osnažuje njen smještaj u kontekst dijela obrazloženja posvećenog inkriminaciji koja se odnosi na posljedice paleži i razaranja grada Slunja i okolnih naselja, te na protjerivanje stanovništva hrvatske narodnosti iz svojih domova, prema čijem sadržaju proizlazi da je do toga došlo prije 16. studenog 1991.

Uslijed gore iznesenih i nabrojanih utvrđenih bitnih povreda odredaba kaznenog postupka nije bilo moguće ispitati pobijanu presudu po ostalim žalbenim navodima i istaknutim osnovama, već je istu trebalo ukinuti, a predmet vratiti na ponovno suđenje pred potpuno izmijenjenim vijećem, sukladno odredbi čl. 388. st. 1. i 3. ZKP, što je i učinjeno pod toč. I) ove odluke. Stoga je žalba optuženika postala bespredmetna.

U ponovljenom postupku prvostupanjski će sud, nakon što provede iznova sve dokaze, detaljno i sveobuhvatno iste analizirati, te će potom izvesti zaključke o bitnim činjenicama, vodeći računa o propustima na koje je ukazano ovom odlukom, nakon čega će donijeti novu, na zakonu osnovanu odluku, koju treba obrazložiti u skladu s odredbom čl. 359. st. 7. ZKP. Posebno se napominje da svaka od radnji izvršenja u svim svojim elementima treba biti s izvjesnošću utvrđena (pa tako, primjerice, u ovoj odluci istaknuta radnja paljenja kuće Pave Ivšića), pa će prvostupanjski sud po potrebi izvesti i druge dokaze, bilo one koje predlože stranke, ili pak one koje sam nađe potrebnima, pri čemu će, ukoliko ne bude dovoljno dokaza za neku od radnji izvršenja, istu ispustiti iz činjeničnog opisa inkriminacije.

U Zagrebu, 27. listopada 2010.

Zapisničarka:
Sanja Katušić-Jergović, v.r.

Predsjednica vijeća:
Vesna Vrbetić, v.r.

Suglasnost ovog prijepisa s izvornikom ovjerava
Voditelj Pisarnice za prijem i otpremu:

